

Пътят на ученика е път на зазоряване

Новата епоха, която иде, иска нови хора. Училището трябва да ги създаде!

Тук ще изложа няколко думи, казани от Учителя на младите: „В света трябва да дойде новото. Младите копнеят за нещо идеално и възвишено, което да се реализира на Земята. Новото, което очакват младите, е Любовта! Единствената сила, която може да оправи света, е Любовта. Тя може да даде подтик на човешкия ум, сърце, воля и душа. Любов, която не може да им даде подтик, не е Любов. Светът не може да се оправи по никой друг начин! Смисълът на живота е в Любовта. Когато хората се обичат, това е Божественото в света!“

Ако имате Любов, никога няма да се обезсърчавате и всичко, каквото

желаете, ще го постигнете; и дето минете, пътят ви ще бъде отворен. Ако живеете за Любовта, и тя ще живее за вас.

Ако има някой да е говорил за Любовта, аз съм говорил най-много, но пак едвам съм започнал да говоря за нея. Тя е най-великата наука в света! Разумността, справедливостта и добротата са са-

мо външен израз на Любовта. Разумността дава смисъл на живота, Справедливостта – неговото съдържание, а Доброто – външната му форма. Без тези неща какъвто и живот да се прояви, ще бъде нещастен.

Новото е, когато всичко цъфти, всичко зрее, всичко пее и всичко работи. Това е новото, което иде в света. Сега минаваме от един стар порядък на нещата в нов. Старият

порядък е тъмен, а новият – светъл.

Новото прилича на месец май; всичко се събужда и излиза от зимния си сън. Заледените реки на земята ще се размразят, цветята ще се разцъфтят. Отново ще протекат благодатни извори през пустините и ще ги превърнат в китни градини. Новият човек като дойде, отново ще се свърже с цялата Природа.

продължава на стр. 2

• Ученикът започва с Любовта.

„Ако ме любите, ще опазите моето Слово“.

Обичай първо Оня, Който винаги е бил верен и неизменен в Любовта Си към теб.

Обичай Този, който ти е дал живота и всички условия.

• Под слънчевите лъчи цветята цъфтят и плодотворно зреят.

Душата на ученика расте само в Божията Любов!

„Свещени думи на Учителя“

СТО ГОДИНИ ВАРНЕНСКИ СЪБОРИ

Соня Митева

На 2 и 3 септември във Варна беше отпразнувана 100-годишнината от Първия събор на Синархическата верига на Бялото Братство. На празника дойдоха гости от цяла България. На 2 септември, след наряд и Паневритмия в братския център, бе посетена къщата на Анастасия Железкова (сега кметство „Одесос“), където през 1906 г. се е провел първият събор. От 10 ч. в препълнената зала „Атриум“ прозвуча музика от Рихард Вагнер (увертюрата към операта „Парсифал“) и „В начало бе Словото“ от Учителя Беинса Дуно в изпълнение на Иво Бонев. При създамата се

Къщата на Анастасия Железкова

духовна атмосфера вдъх-

новяващо прозвуча встъпителното слово на водещия Димитър Калев – инициатор и организатор на симпозиума. Лектори на научния форум бяха: Людмила Димитрова с доклад „Учителя Петър К. Дънов, варненското читалище „П. Р. Славейков“ и други малко известни факти и събития от живота му до края на 1904 г.“, Христо Маджаров – „Неизвестни страници от живота на Учителя Беинса Дуно“, Филип

Филипов – „Христос, Учи-

теля Беинса Дуно и Синархическата верига и Константин Златев – „Жертвата на Учителя и ученика“. Беше показан и филмът на Галина Герасимова „Свещени съдове и символи на Синархическата верига“.

След закриване на симпозиума празникът продължи в братския център в местността Сотира. Утрото на другия ден започна с Паневритмия, а след това Здравка Бармова изнесе концерт.

В атмосферата на тези съборни дни можем да навлезем благодарение на впечатленията, споделени от някои участници в празника:

продължава на стр. 4

И ВЪЗКРЪСНА ДЕТСКАТА НИ ВЯРА

Ивелина Елмазова

Всеки от нас, когато е бил дете, е вярвал, че Дядо Коледа носи подаръците на добрите деца, а джуджетата, неговите първи помощници, цяла година работят по въпроса да се сбъднат детските им мечти. Лошото е, че с възрастта спираме да вярваме в Белоградия старец, защото на практика той не съществува. Затова и спират подаръците от него.

Тези читатели, които са потомствени приемници на Учението на Учителя, са водени на Рила от родителите си още невръстни. За тях планината е неизменна, естествена част от техния живот, изпълваща ги с красота, обич и спомен.

За мнозинството хора, които идват тук, в лагера на Бялото Братство, нещата съвсем не са така. Рила е със специалната, магическа роля на възкръсналата вяра във възмездията, съществуваща независимо от това, че сме пораснали. Рила е онзи подарък, за който благодарим от цялото си сърце, когато стъпим на свещената ѝ земя. Към Рила е онази молитва, която всеки си казва по своему: „Благодаря ти, Учителю, че бях тук. Моля те отново да дойда, Господи!“.

Така, година след година, чудесата се случват вътре в нас, а може би и навсякъде около нас. И на всеки от нас се дава това, от което се нуждае. Светлина изпълва пътя ни и будни носим надеждата към света и обичта към хората – хората, с които трептим в свещения кръг на Паневритмията или в мълчанието на поредния неповторим изгрев, за да чуем как Божието слово говори на онзи свещен език, за който само душите ни могат да свидетелстват. И докато детето живее, макар и пораснало в нас, и докато с Божията милост Лагера на Рила го има, то ние, стъпващите на земята ѝ всеки път знаем, че сме избраници на истинското щастие, живеейки като братя и сестри, дотолкова, доколкото всеки е успял да бъде в себе си такъв. Тук ни се дава повече, отколкото сме заслужили, и пречистенни се завръщаме в домовете си с мисълта за следващата Лятна духовна школа на Рила, където всеки миг е благословение, а всяка изживяна радост е вдъхновение. За тези от вас, читатели, които не са били това лято на 2006г на Рила, ето един специален поздрав от нея:

Работен момент от снимането на учебния филм за Паневритмията при езерото „Чистота“

19 август 2006 г. - най-голямата Паневритмия в историята на Бялото братство

През септември 2007 година, пред повече от един милион зрители на ВВС филмът на Майкъл Палин за Бялото Братство, заснет тази година на Рила, ще бъде представен в TOP15 - най-гледаните предавания в света.

Живот след смъртта на физическо тяло

Влад Пашов

ЖИВОТЪТ В ДУХОВНИТЕ СВЕТОВЕ

“Ученикът трябва, докато е още на Земята във физическото си тяло, да премине чистилицето, като работи за организиране и пречистване на обвивките си, които някои наричат тела. Това се постига чрез приложение на методите, които Школата му дава за работа върху себе си.”

“В първо време, като се освободи от тялото, душата се чувства голяма, необятна, като Вселената, но веднага я подгонват неприятелите, тя започва да бяга и се смалва много, че става невидима и се изгубва в пространството. Тогава тя съобщава на близките си на Земята, че няма живот, нищо не съществува. Такова е състоянието на душите, докато се ориентират в другия свят. Такива души наричаме тъмни. За да излезе от това състояние, тъмната душа, трябва да си спомни, че тя живее в Бога, че Бог е Любов, и че Той възстанови първоначалната й форма, но когато възлюби Бога.”

“Когато душата напусне тялото, то се разлага на хиляди и милиони живи частици, които не умират. Тялото е съставено от милиони и милиарди живи клетки. Всяка клетка си има душа, само че душата на първичната клетка, първичната монада е централна, тя е светла сама по себе си и е привлякла всички други монади около себе си. Един ден, когато тази светла монада свърши своята мисия, тя ще каже на малките монади: *Сега ви изпращам на свобода*. И всички клетки започват да се разпръсват в пространството. И когато душата се връща в ново възплъщение, тя привлича всички тези клетки при себе си и образува новото си тяло.”

Учителя

Развитието на човека се извършва в три велики свята, които Учителя нарича физически, духовен, умствен или Божествен. Учителя дава следните имена на тези три свята – феноменален, реален и идеен. Други окултисти ги наричат физически, душевен и духовен. Но каквито и имена да се дават на тези светове, важното е, че в тези три велики свята се извършва човешкото развитие. Учителя казва, че духовният свят е сто пъти по-обширен от физическия, а Божествения е хиляди пъти по-обширен от физическия. Следователно физическият свят е най-ограничения, създаден от най-груба материя. Учителя дава и друго определение на наименованията на световите. Физическият го нарича материален свят, духовният го нарича субстанциален свят, а Божественият го нарича есенциален свят. Това са състояния и форми на проява на реалността. Тези три свята Учителя ги нарича още човешки, ангелски и Божествен. Ние имаме една друга представа само за фи-

зическият свят, а за другите два свята имаме много смътна представа. Човек живее едновременно и в трите свята, но не съзнава това. Защото човек сам по себе си е едно много сложно същество, което, общо казано, се състои от дух, душа и тяло. Духът живее в Божествения свят, душата живее в духовния свят – това някои го наричат душевен свят, а човешката личност, която се проявява чрез тялото, живее във физическия свят. Ние съзнаваме само личността и затова имаме много ограничени понятия за човека. При днешната степен на развитие душата, респективно духовният свят, се изразяват чрез чувствата, а духът, респективно Божествения свят, се изявяват чрез мисълта. От това не следва да отъждествяваме душата със сърцето, което е свързано с чувствата, нито да отъждествяваме духа с ума, чрез който мислим. Сърцето е само външната страна на душата и умът е само външната страна на духа.

Развитието на човека в тези три свята се извършва по законите на прераждането и кармата. Прераждането е закон на последователно преминаване на човек от един свят в други, което египтяните наричат трансигриране или странствуване на душите. Във всеки един от тези светове човек живее в тяло, изградено от материята на този свят.

- На физическия свят живее в тяло, изградено от материята на физическия свят.

- В духовния свят живее в духовно тяло, изградено от материята на духовния свят.

- В Божествения свят живее в тяло, изградено от материята на Божествения свят.

Тези тела Учителя ги нарича още обвивки, а истинското тяло е Божественото, което е безсмъртно, като физическото и духовното подлежат на разрушение. След като човек се е родил на Земята, ще живее във физическото тяло най-много 120 години, в редки случаи повече. След смъртта на физическото тяло, той преминава в духовния свят в духовното си тяло. След като преживее един определен период от време в духовния свят в духовното си тяло, човек напуска и него и отива в Божествения свят в Божественото си тяло, което е безсмъртно. След като измине целия път от физическия до Божествения свят, след определен интервал от време, който е различен за различните хора, в зависимост от степента на тяхното развитие, човек се връща отново на Земята, т.е. преражда се. Този процес на преминаване през световите ще видим по-подробно в следващото изложение.

Трите свята, в които се извършва човешкото развитие, се състоят от по седем области. Така във физическия свят имаме – областта на твърдата материя, областта на течната материя, областта на въздушната материя. Над въздушната област следват четирите етерни области,

които също принадлежат на физическия свят и са свързани със силите, които действат във трите понижши области. Същото подразделение на области имаме в другите два свята. Друго нещо, което трябва да кажа по отношение на трите свята е това, че всеки един от тези три свята имат в основата си един от великите Божествени принципи – Любов, Мъдрост и Истина. Така принципът на Истината е положен в основата на физическия свят, принципът на Любовта е положен в основата на духовния свят, а принципът на Мъдростта е положен в основата на Божествения свят. Но и трите принципа се проявяват и в трите свята в различни области и състояния на материята. Има и други класификации на телата, употребявани от философите. Учителя често употребява и тази класификация. Това е така наречената седмортна класификация, към която се придържа източната окултна традиция. Докато западната окултна традиция се придържа към тройната класификация.

Учителя казва: “Източната и западната школа се различават по класификацията на телата, но то е външната страна на това учение. Според дълбокия смисъл на Христовото учение, човек има три съществени тела, които се наричат – тяло на Любовта, тяло на Мъдростта и тяло на Истината – и четирите обвивки. Това е външната страна на това учение и съществена разлика между двете школи няма. И Христос в настоящата епоха иска да обедини всички школи и братства. Затова Учителя употребява и източната, и западната класификация. Ето какво казва буквално: “Физическото тяло на човека се разрушава след смъртта – това е така. Затова, което се разрушава и изчезва, не може да е истинско жилище на човека, на неговата душа, на неговия ум. Не са истински жилища на човека и онези, по-тънки тела, етерно, астрално и ментално, за които говори окултната наука. Окултната наука твърди, че човек има седмортно тяло. Тези тела, чрез които функционира съвършеният човек, действително съществуват. Но не всички седем могат да се нарекат в истинския смисъл на думата тела. Всъщност, само три от тях са тела, а другите са обвивки. Аз давам един нов превод на трите съществени тела и ги наричам – тяло на Любовта, тяло на Мъдростта и тяло на Истината.” “Тялото на Любовта е истинското тяло на човека, което никога не умира, то се гради. Сложени са само неговите основи. Що се отнася до другите безсмъртни тела, тялото на Мъдростта и тялото на Истината, те съществуват само като зародиши. За тяхното развитие ще дойдат специални епохи. Целият живот на човека на физическия, астралния, менталния и причинния светове, има само една цел – да приготвят само материали за изграждане тялото на Любовта.” “Любовта е проектирана в

тези четири свята, в четирите обвивки на човека. Тези четири обвивки са лаборатории, в които се изработват материали нужни за изграждане тялото на Любовта. Те са само известни възможности на Любовта, чрез които тя се проявява. В тях стават непрекъснати промени. Самите те се явяват и изчезват по известни периодични закони. Тези обвивки са променливи, но има нещо в тях, което не изчезва и което става като постоянен зародиш – физически, астрален и ментален. Причинното тяло е нещо като атмосфера на тези зародиши. То е свързано с един свят, който съдържа възможностите на физическия, астралния и менталния светове. Но преди да слезе човек в света на Любовта, той трябва да мине през причинния свят, където става пълно примиряване на противоречията.

Причинният свят е свят на примирение, а светът на Любовта е сам по себе си оня постоянен свят, в който всички се осъществява. Той е велик свят, в който животът истински се осъществява. В Светът на Любовта се реализират всички желания на човека, които се явяват във физическия, астралния и умствения светове. Но те се осъществяват само при едно напълно развито тяло на Любовта. И когато говорим за Любовта в човека, подразбираме изграждане на това тяло на Любовта. Тогава едва човек ще възкръсне и ще живее вечния живот.

Ще кажа няколко думи за пояснение на горната мисъл на Учителя, да се разбере отношението между тройната и седмортната класификация на телата. В понятието за физически свят в тройната класификация се включват грубо физически и етерния свят. Понятието духовен свят се включва астралния и менталния светове. Причинният свят е най-високото проявление на духовния свят и най-ниското проявление на Божествения свят. Над него в безконечността се простират Божествените светове на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Тези три висши свята се проявяват в обратен ред на по-висшите светове. Така светът на Истината се проектира на физическия свят, светът на Любовта се проектира в астралния свят, а светът на Мъдростта се проектира в менталния свят. Въпросът за тези светове и за трите безсмъртни тела е толкова дълбок и обширен, че Учителя казва, че не е напълно ясен даже и на някои от ангелските йерархии. И развитието на човека се извършва в четирите низши светове – физически, астрален, ментален и причинен, които езотерически в Писанието се наричат земя, а висшите Божествени светове се наричат Небе. Но развитието на човека в настоящата епоха, което се извършва чрез прераждането, става в четирите долни светове, наричани в Писанието Земя, а във висшите Божествени светове човек ще проникне едва тогава, когато съгради тялото на Любовта.

(Следва продължение)

Пътят на ученика е път на зазоряване

от стр. 1

Нему ще проговорят цветята, птиците, планините и звездите и той ще разбира езика им.

В новия порядък няма да има обезсърчени хора в света. Ще има възможности за всички. Светът е толкова хубав! Няма какво да се обезсърчаваме. Докато Слънцето греє, няма защо да се обезсърчаваме.

сърчаваме.

Любовта създава новите отношения между хората: всеки да почита Божествено във всички хора, всеки да съзнава, че Божественото живее във всеки човек. И когато хората почнат да почитат Божественото в човешкия ум, в човешката справедливост и в човешката доброта, това е новото, на което трябва да уповаваме в бъдеще.

Днес се намираме пред момента на разцъфтяване на човешката душа – най-великото и необикновено събитие в живота. Човек ще възприеме първия лъч на Любовта. Душите още не са цъфнали. Постепенно всички души ще разцъфтят – едни по-рано, други по-късно. Сега трябва да се говори на хората за зазоряването и пробуждането на човешкото съзнание, за приемане първия лъч на Любовта. Тия души, които жадуват за светлина, ще цъфнат и ще завържат. При пробуждането им всички противоречия в тях изчезват. Индивидуалният живот на хората прилича на отделни частици, които трябва да минат през огъня, за да се слепят. А пък този огън е Любовта. Ако не дойде тя, нищо не може да се направи. Идването на новата култура е въпрос за пробуждане на съзнанието.

От всички тези страдания, които днес човечеството минава, ще излезе едно възродено човечество, което ще тръгне по съвсем нови пътища. Иде велико пробуждане на съзнанието.

Само тия общества и народи имат бъдеще, които имат усет за новите идеи и в които последните намират място и се разцъфтяват.

Новото е: всеки да опита служенето. Благата, които разумната Природа ни е дала, трябва да ги употребим за другите. При Любовта всички са слуги. Един на друг си дават почитание. А при безлюбието всички са господари и един върху други упражняват насилие. Само любящият може да слугува.

Днес една култура преминава в друга. Новото ще вземе надмощие. Сега иде нещо

разумно. Любовта трябва да изпълни въздуха. Това, което иде днес в света, е Духът на Братството. Човекът с новото съзнание ще чувства единството на живота. И когато види, че обичат някого, ще съзнава, че и самия него обичат. И когато поливат едно цвете, той ще се радва, понеже и цветето се радва.

Кое е новото, което иде?

Като видите едно живо същество, сърцето ви да трепне. Във всяко живо същество да видите проявлението на Безграничния. Щастието на другите хора да е ваше щастие. Когато някой човек напредва, да ви е приятно, понеже той и вие сте едно. Ако можете да живеете във всички и всички да живеят във вас, вие сте от новите хора.

Човек да вижда в баща си, майка си, брат си, във всички хора, в растенията, навсякъде, изявлението на Великото разумно начало в света. Когато в света влезе братството, когато всеки вижда в лицето на всеки мъж свой брат и в лицето на всяка жена своя сестра, тогава Новото е дошло в света. Братството и сестринството – това е новият ред на нещата в света!

Любовта иде сега да спаси света. За да има справедливост, щедрост, подтик към знание и пр., трябва да има Любов. Всяко нещо трябва да произтича от подтика на Любовта.

Когато новият живот на Любовта протече през хората, те ще станат умни, любещи и свободни!

Сега трябва да дойдат новите българи! Новите българи са като работливите пчели, които събират мед от цветята.

Като има повече българи умни, справедливи и добри, България ще се оправи и ще бъде един творчески народ в света. Трябва да се сплотим, но сплотяването на българския народ зависи от Любовта. Ако всички българи се обичат, тогава сме сплотени. Ако всички българи приемат възпалена на мировата Любов, която иде, те са от новите хора.

Пожелавам ви да бъдете винаги чисти и светли! Човек без чистота в живота всичко изгубва и каквото пожелае, не може да го постигне. Чисти ли сте обаче в мисли, чувства и действия, ще бъдете силни и действително, ще бъдете любими. Нека да греє Слънцето във вашия ум, във вашето сърце и във вашата душа. Любовта да ви подбужда към дейност.

Из „Учителя за образованието“, Боян Боев

ОСНОВНИТЕ УЧЕНИЯ НА ФРЕНОЛОГИЯТА

КРАТКО ИЗЛОЖЕНИЕ НА ФРЕНОЛОГИЯТА ОТ УЧИТЕЛЯ, ПУБЛИКУВАНО В СП. РОДИНА ГОДИНА III, КН. 1, 3, 6, 7 ОТ 1901 Г. И КН. 2 И 3 1902 Г.

Продължение от бр. 14

ИДИОТСТВО И УМОПОБЪРКВАНЕ

Полуидиотството и частното умопобъркване са изясними само по предположението, че умът оперира чрез много органи. Има индивиди, които притежават талант за музика, рисуване, смятане или механика, но които във всички други отношения са практически полуидиоти.

Фодире, като говори за това, казва: „Чудно е, че тези индивиди, надарени с такива слаби умове, са родени с по някой особен талант за копиране на картини или стихотворство. Аз зная няколко, които се научиха сами да свирят на орган и арфа, други да правят часовници и да построяват някои части от машини, без да са имали учители“. „Тези сили, казва той, не могат да се припишат на интелекта, понеже тези индивиди бяха неспособни да четат книгите, които учеха за принципите на механизмите, на механиката. Те свършено се забъркваха, ако им се говореше върху предмета.“

Читателят може да е запознат с прочутия американски музикален субект Блайнд Том, който е бил на показ за толкова дълго време. Този млад негър, който е чудо за всички, които са слушали чудното му свирене, е полуидиот от друга страна.

Ако сега мозъкът беше само единичен орган, тези явления не биха се случили. Понеже каквато сила умът да притежаваше, щеше да бъде еднакво способен да я прояви върху всеки предмет и ще бъде, мислим, неразумно да се предполага, че такава сила на ума може да се развие по музика, ри-

суване или смятане и да е всецяло неспособно да се развие в други направления. То ще прилича, както да предположим, че окото, което е способно да види един кон, крава, дърво или една къща, може да остане сляпо за всички други предмети в Природата. Явленията при частичното умопобъркване показват, че умът може да страда от разстройството на една или няколко от своите способности, когато другите си остават свършено здрави.

„Болници за умопобъркване, казва Пинел, никога не се лишават от мании с извънмерна лудост и даже крайна свирепост, в които все таки се е спасила една искрица от техния разсъдък, спасена в цялост.“ Лунастикът много пъти дава най-верният отговор на въпросите на любопитния любител. Никаква несъобразност и непоследователност на мислите не се забелязва. Той чете и пише писма, като да беше неговият разум свършено здрав, но при една твърде странна противоположност, той съдира веднага своите дрехи и креватни покривки на парчета, като при това всякога намира правдоподобна причина, с която да оправдае своето лутане и свирепство. Сър Георг Макинзи споменава за особен случай с един млад човек, който бил способен да се разговаря разумно върху всеки предмет, освен за Луната. При споменаване името на Луната, той не можел да се въздържа да не се възбуди извънредно много, понеже вярвал, че й е секретар. Д-р Гал раз-

правя за друг един лунастик, който бил поместен в болницата и който почти сполучил да убеди магистратора, че той бил жертва на користолюбивите и безчовечни желания на своите роднини. Тъй че магистраторът помислил сериозно да изпита и узнае неговото дело, за да го пусне на свобода. Но като се готвел вече да си тръгне и скоро да се завърне с радостни известия за неговата свобода, лудият острожно забелязал на съдията: „Ваша светлост, вие сте добре дошъл всякога, освен в събота, защото в тоя ден Света Дева ме посещавала“.

Тези случаи на частично умопобъркване, както и онези на полуидиотството или слабоумието, са съвсем несъвместими с идеята, че умът работи само с един единичен органически апарат. Обаче те са ясно разбираеми и разумно могат да се изяснят чрез предположението, че мозъкът е сложен и съставен от много органи. Тогава в случай на полуидиотство ще допуснем, че организмите на онези способности, които силно изказват своето присъствие са добре развити, когато останалите умствени органи се намират в зачатъчно състояние и с това пречат на ума да се прояви. А пък в случаите на умствено полупобъркване да допуснем, въз основа на теорията, че един или повече от умствените органи са заразени и с това произвеждат извратена дейност, когато другите, които са здрави, извършват нормално своята умствена функция. Това вече е действително

доказано от ред опити.

ПОВРЕДИ ОТ УДАРИ

Повреди, които са се случвали на някоя част на мозъка, клонят да потвърдят, както сложния му характер, така и достоверността за локализацията на неговите органи. Д-р Драйтон разправя за едно момче във Вашингтон, което било ударено в главата на това място, където се предполага да стои органата на тона и една малка пластинка от вътрешната част на черепа, влязла в она част на мозъка. След тази случка момчето проявило чрезмерна склонност и желание да свири с уста. То продължавало да свири даже при ядене, когато устата му били пълни с храна, но когато костенатата пластинка била извадена от мозъка, този негов импулс към свирене починала да се утаява постепенно, докато най-подир със заздравяването на раната свършено престанала.

Знае се и друг случай, при който някой си човек бил ударен във външната част на челото, в това място на главата, където стои органът на веселието и човекът започнал веднага да се смее извънредно високо за всичко, което виждал, тъй щото приятелите му се принудили да го затворят като умопобъркан. Но когато му се дала нужната медицинска помощ и възпалението на ударената мозъчна част се спряло, той се повърнал веднага в нормалното си състояние. Знае се положително за един земеделец в щата Масачузетс, който като впрягал воловете си, приел силен удар от рога на воловете, в задна-

та част на главата. Ако и да бил по-преди твърде добър съпруг и съсед, скоро след тази нещастна случка започнал да се отнася твърде грубо с жена си, с приятелите си и съседи си и да ги изпъжда във откъщи, когато с нему непознати е бил твърде любезен и дружелюбен. И опитът, направен след смъртта му, констатирал факта, че органът на приятелството е бил онова място от мозъка, което е получило удара от вола, вследствие на което и близосъседните нему органи се заразили и произвели този органически преврат в характера.

Друг, скорошен и твърде интересен случай, споменат в тази връзка, е тоя на Байрон Райт, който е умрял в град Ватерло, през юли 1805 година, от повредата на един пистолетен изстрел, получен от преди две години. Ядрото влязло отзад на главата, в горната част на областта, означена за органа чадолюбие, в лявата хемисфера, в близо до фолсифорова процес (сърпообразен отастрък) и като взело едно направление малко наклонено към лявата страна и нагоре, проникнало вътре в мозъка близо на 8 см. Въпреки всички очаквания, Райт можел да се бори с опасността и да се предигне с грижливите лекувания на лекарите и да започне наново своите занятия. Той бил учител по професия, но след тази нещастна случка, в него се появили такива предразположения нему несвойствени дотогава: отвращение към децата и дома. Характерът му се съвсем изменил, станал извънредно високомерен и славолюбив и не се спирал пред никакви сред-

ства за постигане желанието си. Минавал от едно училище в друго и никъде не е можал да се задържи за дълго. Отнасял се с учениците твърде жестоко, когато от по-преди той е бил познат като един от най-добрите и благоразумни учители. Тъй като възпалението на мозъка му расло постепенно, обществените му отношения станали съвсем безпорядъчни и най-после бил признат за умопобъркан от надлежното място. Оказало се после, че умствените му сили не са били много засегнати. Мозъкът му бил прегледан след смъртта от няколко доктори, според негово собствено желание, и се намерило, че задният лоб и една част от средния и преден лоб на лявата мозъчна полусфера са били разрезани. Показанията бяха такива, че възпалението се е разпространило постепенно от областта на раната и в близките съседни части, които са били от това и най-много засегнати, именно тези, в които френолозите локализируют асперативните, лични и домашни чувства, като: домолюбие, чадолюбие, себепочитане, упорство, обществолюбие, браколюбие, решителност и отмъстителност. Умственото разстройство на Райт е произтичало, според сведенията на д-р Крус и др., от заболяването и разстройството на тези органи.

Има още много други явления и факти като: спане, сънуване, почивка, занятия и други, които потвърждават, че умът има сложно естество, и че работи посредством множество способности, сили и умствени органи от състоянието, степента и качеството на които зависи умствените и духовен живот на всеки индивидом.

(следва продължение)

Пожелания

Божидар Симов

Празниците открай време са карали хората да си пожелават един другиму какво ли не. Всички се състезават какво по-хубаво да кажат. Възможно ли е чрез изричането на някакви думи нещо да се промени? Ако вместо да ви пожелае да бъдете здрави и щастливи, ви пожелае, да сте нещастни и болни, вие ще ми се обидите смъртно!

Интересното, което забелязвам, е как всеки се опитва да стане „по-добър“. Да, стремежът за доброто е някак като инстинкт в човека, защото в доброто се разбира здраве и щастие, а никой не би искал да е болен и нещастен. Все пак има „лоши хора“, които искат да са щастливи и здрави? След като са лоши, означава, че те трябва и за самите себе си само лошо да мислят. Но навяне не се получава така. Лош е този, който по някакъв на-

чин прави неприятно нещо на ближния си. Ако аз се обвинявам и си казвам, че не заслужавам – правя лошо само и единствено на себе си. Значи лошотията опира там, където е свързана с друг човек, когато даден индивид, незнаещ как себе си да изрази, се опитва да доминира над другите.

Празниците са място, когато ти ще пожелаеш нещо благородно, което да те опрости от грешките. Ще се покажеш по-добър и ще пожелаеш от сърце хубави неща за човека до теб. Дали?...

Аз съм музикант и моята професия, както всяка друга, изисква съзнателен труд. Боря се всеки ден с някакви проблеми, решавам задачи, посветени ми от музиката. Мисля и се вгълбявам в това, което правя. Знам,

че ако ей така само за „идеята“ седна да работя, нищо няма да се получи. След като съм се упражнявал упорито и съм вкарал частица от себе си в „творението“, то вече има форма, съдържание и смисъл. Излизам на сцената, свиря и хората виждат моята частица, поставена разумно в музиката. Всеки доволен излиза и казва: Колко хубаво беше... А какво всъщност е хубавото? Това, че съм изсвирил всеки тон навреме? Може би..., а може би това, че аз съм поставил нещо мое, една красива рожба, която аз съм родил с много труд. Всеки възприема красотата – беден, богат, болен. Тя подсъзнателно го кара да се чувства доволен от това, че има начин – има начин човек да бъде красив и добър.

Срещам един човек

преди Коледа и му казвам: „Желая ти всичко най-хубаво. Да си здрав и щастлив и да има хармония в семейството ти!“ Хубави думи, но на кого са нужни? Многократно са ми пожелавали най-сочните „плодове“ и с нищо не са променили моя живот тези пожелания. Смятам, че неща, които не променят, няма смисъл да бъдат изречени. Те се равняват на това: да изляза на сцената и да свиря само красиви тонове и да се усмихвам, и жестикулирам. Всички да гледат красотата и никой нищо да не разбере от същността ми. Всеки ще си излезе и ще си каже: Да, беше красиво, но някак не промени нищо – изгубих си времето „качествено“.

Свирейки, аз мога да покажа само моята красота, но не красотата на ня-

кой друг. Мога да предам смисъл на моя живот, моите проблеми, моята щастлива или страдаща душа. Но никога чувствата на някой друг. Следователно хората не искат да им се пожелават неща, които те самите не желаят вътрешно. Желанието да искаш хубавите неща, и по-точно, да си кажеш, че ги заслужаваш, е най-трудното. Именно тук се намесват пожеланията. Всеки, който пожелаваш нещо хубаво, се опитва да се накара да повярва в това, че заслужава. Да, но по-голям резултат ще има, ако се опитва да работи върху тази страна на личността си, отколкото да бяга от нея. „Единственото“ решение е да си пожелаваме „хубави“ неща!?

Като човек, който държи на себе си и на истината, казвам с ръка на сърцето, че не мога да се

лъжа и да пожелавам щастие на някой друг, и то от сърце. Сърцето е мускул за изпомпване на кръвта към вените... как може то да има чувства? Може би символът, който имаме предвид под сърце? Кръвта е животът. Без нея няма живот, спре ли тя да се движи, всичко умира. Ако кръвта е чувствата, а сърцето – „машината за чувства“, то те не трябва да спират, защото спрат ли, организъмът умира. Да, но кой организъм – моят. Следователно това са моите чувства и те могат да бъдат само за мен и разбрани само от мен. Могат да движат моята кола, но никоя друга. Няма как моето „сърце“ да дава чувства на друг човек. То е наравено само за мен и то е предназначено за моята душа. От всички тези философии излиза, че човек не може да обича никой и няма никаква връзка с останалите.

продължава на стр. 7

СТО ГОДИНИ ВАРНЕНСКИ СЪБОРИ

от стр. 1

Лидия Атанасова:

Основното ми впечатление от форума е, че премина при много добра организация, според предварително оповестената програма. Независимо от лекия сутрешен дъжд, заедно с една групичка участници се изкачихме на Ташла тепе и посрещнахме изгрева на Слънцето. След кратък наряд се спуснахме към Братския център в местността Сотира и се присъединихме към Паневритмията, в която взеха участие не само варненци, а и всички гости на събора. Радостно беше да видим разпнатите палатки недалеч от кръга на Паневритмията.

След кратка закуска тръгнахме към къщата на Анастасия д-р Железкова и с голям интерес изслушахме изнесените от брат Димитър Калев факти за провежданите в тази къща събори на Синархическата верига, за първите призовани ученици на Учителя във Варна. Темата бе продължена от изнесените пет доклада в зала „Атриум“. Основната водеща идея във встъплението на брат Калев за Светия Граал, като символ на одухотвореното човешко тяло, бе продължена в десетминутния документален филм на сестра Галя Герасимова за свещените съдове, използвани от Учителя в тайнствата на първите събори.

Людмила
Димитрова

На всички присъстващи силно впечатление направи изнесените от сестра Людмила Димитрова нови факти, сочещи различна година на раждане на Учителя. Интерес предизвика и фактът, че годините, прекарани от Учителя след завръщането му от САЩ във Варна, не са били посветени изключително на медитация и размишления, нито са протекли в изолация от реалния живот. Оказа се, че длъжността му като библиотекар-домакин в читалище „П. Р. Славейков“, както и изнесените от брат Христо Маджаров факти за участието му в организираните от Капитан Петко войвода общоградски митинг през 1896 г. красноречиво говорят, че Учителя съвсем не е

Встъпителни думи на Димитър Калев - инициатор и организатор на симпозиума

В исторически, формален и религиозен аспект Светият Граал е чашата, с която Христос е пил на Тайната вечеря и в която по-късно, след кръстната Му смърт на Голгота, Йосиф Ариматейски е събрал капки от Неговата кръв. В контекста на човешката еволюция обаче Светият Граал има друго, по-дълбоко значение. По време на сливането на душите в материята, т.е. в хода на т.нар. инволюция, нещата са се сложили така, че в етерното и физическо тяло на човека се появило нещо, което отпаднало от господството на душата - нещо като фина мрежа от мъртва, инертна материя, за която споменава често в беседите си и Учителя Беинса Дуно. Именно в този елемент, освободен от властта на душата, проникват тъмните духове, наричани дяволски и сатанински същества. Те така завладяват мъртвата душевна материя, че съвременният човек усеща как в него живеят сякаш две души, две сърца или два разсъдъка. Възможността на живата част на душата да се разшири и отново да стане господар на този мъртъв душевен елемент се нарича в окултизма *тайнство на Светия Граал* и е била практикувана в западноевропейското християнство от друидите и рицарите-тамплиери.

Във всички християнски окултни школи това тайнство е представяно образно по следния начин: отдолу се надига цвете с разпукваща се чашка, символизираща целомъдрената чистота на човешкото етерно тяло; отгоре вертикално слиза слънчев лъч, символизиращ целомъдрената чистота на Божествения свят, който пробужда и извлича силата на цвета. Разцъфващото цвете и слънчевият лъч стремително вървят един към друг, но между растителното и Божественото царство стои непрозрачното астрално тяло на човека, пълно с желания и страсти. Всъщност окултната физиология на тайнството на Светия Граал е пряко свързана с могъщата етерна сила на човешка кръв, просветлена от жертвената кръв на Христос. Възможността на човека духовно да преобърне разтворената чашка на собственото си етерно тяло, така че тя да се склони над него като цветна камбанка, увиснала надолу от Небето, а слънчевият лъч да се преобърне така, че да заструи от дълбините на самия човек нагоре към Небето - цялата тази възможност за духовна трансформация е била практикувана от окултните християнски школи като *Посвещение на Светия Граал*. И винаги, във всички окултни традиции, преобърнатата цветна чашка, т.е. трансформираното етерно тяло е изобразявано символично като Свещена чаша с образа на Христос, а трансформираният слънчев лъч на Божествения свят е изобразяван като Свещена пръчка. Последната преминала в религиозните суеверия и в народните приказки просто като вълшебна пръчица. Самата душевна сила, чрез която става тази трансформация, това свързване на Божественото и етерното в човека, се символизира в окултизма с двусторън меч или кама.

Тези са трите свещени символи на тайнството на Светия Граал - чаша, пръчка и кама. С тези три мистериини атрибути започна своето дело и Учителя Беинса Дуно. Точно преди сто години с Граалова чаша, свещена пръчка и двусторън кама той посвети своите първи ученици във Варна и ги превърна в жива Верига на Всемирното Бяло Братство.

стоял настрана от социално-обществения живот на Варна по онова време.

Всъщност лично аз така схващам посланието на Учителя към учениците си и последователите на Учението: всеки на своето място в обществото да прилага, според условията и възможностите, новото учение на практика в живота си.

Голям интерес предизвика и докладът на брат Филип Филипов с хипотезата му, че Светомъдрият Учител на Доброто (Бодхисатва), въплътен през XX век в тялото на Петър Дънов като Учителя Беинса Дуно, се е въплътил сто години преди Христос в тялото на есейския учител Йешуа бен Пандир, а по време на евангелските събития в Палестина е бил въплътен в тялото на Йосиф Ариматейски.

Надяваме се, че всички доклади ще бъдат публикувани в официалния сайт на Общество Бяло Братство, а Езотерична Библиотека „Виделина“ ще подготви техни копия. За мен проведеният симпозиум бе много полезен и интересен и се надявам тази традиция да продължава и в бъдеще.

Димитър Мангуров: Форумът във Варна е вероятно най-стойностният от всички, на които съм имал честта да присъствам. И не толкова заради изреченото там, а заради она свобода дух, извикан и проявен още при встъпителните думи на Димитър Калев. Когато в центъра на едно дело се постави Светия Граал, съхраняващ най-голямата от всички възможни тайни на

Христовата жертвена Любов, тогава това дело неминуемо ще даде плод. Как дълбоко отекна в душите на всички присъстващи филмът на Галина Герасимова! Какви чувства породих изненадващият факт за рождената дата на човека Петър Дънов? Ами докладът на Филип Филипов!

Филип Филипов

На този фон прокрадналите се ретроградни нотки предизвикаха само съчувствие. Единствено започналият преди седем години от Варна процес на синтез во Христос между Учителя и антропософията може да ни даде онази степен на съзнателна подготовка, с която да издържим предстоящите най-драматични изпитания в човешката история.

Случилото се на 2 септември бе поредната стъпка в изграждането на едно ново човешко братство около Христос, което Гьоте нарича *Великият безсмъртен индивидуум*. Изненадите и добрите дела тепърва ни предстоят.

Манол Смуков:

Стоим притихнали в минутата мълчание пред къ-

щата на Анастасия Железкова, където преди сто години се е провел първият събор на Синархическата верига. Минутата проблясва като секунда и усещам със сърцето си как всеки иска това да продължи. Не ни се иска да нарушим мълчанието. Потънали в благоговението, сякаш след дълга медитация, лека-полека се раздвижваме и се отправяме към зала „Атриум“, където предстои кулминацията на симпозиума - научната част с докладите.

Потопили се в изучаването на Словото, устремени към претворяване на принципите му в живота, някак далечни остават въпросите за точната година на рождение на Учителя. Но осъзнавайки нуждата от биографична точност, разбираме значението на огромната изследователска работа, извършена от Людмила Димитрова.

За интересен „тандем“ между Учителя и известния родолюбец Капитан Петко войвода съобщава Христо Маджаров в своя доклад.

Забележителна и дръзка беше хипотезата на Филип Филипов, изнесена в неговия доклад, за прояв-

лението на Духа на Учителя по време на Христос. Но в хода на изложението, анализирайки фактите и аргументите, си казах: „Как по-рано не съм забелязал това?“

Христо Маджаров

Докато слушах доклада на Константин Златев, разбрах по-добре същността и смисълът на жертвата.

Какъв празник бяха тези дни за ума, сърцето и душата!

Благодарим на организаторите на симпозиума, на лекторите и най-вече - на Учителя, че отново ни събра по тези свещени места.

продължава на стр. 5

Жертвата на Учителя и на ученика

Константин Златев

Още в старозаветната епоха жертвата е важен елемент от Завета между Бога и човека. Нейното съдържание предполага заместителен характер - изкупление за греховете на хората чрез принасяне в жертва на животни, птици или културни растения.

В новозаветната епоха има една единствена жертва - кръстната смърт на Исус Христос на Голгота. Чрез нея Той поема целия грях на света - за всички хора и за всички времена. На езотеричен език това означава, че Христос изплаща планетарната карма. Вследствие на това Той възприема функциите на Планетарен Дух (Логос), както и отговорността за еволюцията на планетата и земното човечество.

Жертвата на великите духовни Учители е съсредоточена в четири направления:

а) възплъщението им - те трябва да се „смалят“ милионни пъти, за да може тяхната духовна същност да се изрази посредством материално тяло;

б) общуването с хората - нужно е безкрайно, Божествено търпение, диамантена воля и нравствена сила, за да дадат израз на Божествената Любов при контакта с множеството хора, които са несравнимо по-ниско в еволюционно отношение;

в) изграждане на окултна Школа - тя представлява умален модел на земното човечество и поради разнородното естество на участниците в нея изисква цялото себеприотичане на духовните Учители при създаването и поддържането й като нормално функционираща духовна структура;

г) земната им мисия - включва първите три направления плюс духовно-мистичния компонент от изявата им в плът.

Жертвата на окултния ученик е:

а) вътрешна - победа над низшето начало у себе си; развиване на добродетели; проява на Божествената искра, заложена в душата му;

б) външна - надмощване на предизвикателствата и изкушенията на социалната среда и на земните изпитания;

в) следване на своя духовен Учител - послушание, предано служение на делото му, готовност за саможертва.

СТО ГОДИНИ ВАРНЕНСКИ СЪБОРИ

от стр. 4

Андрей Грива:

Не е лесно да се направи духовен синтез между научни факти, базирани на откъслечни документи, и едно изключително събитие в духовния път на България – създаването на Синархическата верига. Такъв нелесен опит беше направен на симпозиума във Варна, състоял се на 2 септември 2006 г.

Пренасяйки се във времето на първите събори, осъзнаваме, че тогава се поставя начало на една наистина Нова епоха. Има исторически събития

учение. Тук е Началото. Тук е първата Пасха, първото посвещение на учениците, призвани от Учителя. Христос завършва пътя си с 12 Ученика, Тайна вечеря, пасхални съдове, хляб, вино и риба. Учителя започва с 13 ученика, Тайна вечеря, пасхални съдове, хляб, вино и риба. Могат да бъдат наблюдавани и други аналогични факти между двете събития.

Радвам се, че на този чудесен Варненски форум станахме свидетели на интересни изследвания. В

от онова време, които са знаци за възраждане и подеи от изключителна величина. Тези факти трябва да бъдат прочувани, изнесени и осмислени, защото сякаш с първия лъч на Слънцето, изгряващо от морето на Варна, Учителя запалва светилника на Новото

тях беше съчетана прецизна документалистика със задълбочено осмисляне на фактите и смели хипотези, опитващи се да надникнат в дълбоките духовни тайни на Битието.

Двата съборни дни във Варна се превърнаха в истински духовен празник.

БРИГАДА НА БРАТСКОТО ЛОЗЕ ВЪВ ВАРНА

От 29.08.2006 г. до 1.09.2006 г. беше проведена бригада на братското лозе във Варна. При състава приятели от София, Габрово, Дупница, Сливен, Пловдив, Варна и др.

След основно подновяване на салона и новата модерна кухня на Лозето, дойде време и за реализиране на проекта на сестра Светла Цонева от Търново за изграждане на нови баня и тоалетни, върху площ от около 30 кв.м. Братята и сестрите от Варна бяха положили основния бетонен фундамент и подготвили трасето за новите шахти и ВиК съоръжения.

Целта на бригадата беше да се направи ВиК

връзка със съществуващия градски водопровод. Беше направено и терасиране на района на бъдещия санитарен възел, почистени пътеките и стълбите, изрязани сухите клони и дървета за предстоящия форум по случай 100 години от създаването на Синархическата верига във Варна.

Тези усилия имат за цел да може в бъдеще Лозето във Варна да се превърне в място за помасабни прояви на Братския живот.

Благодарим за гостоприемството на варненци и чудесния симпозиум, който те организираха в зала „Атриум“ на 2 септември!

При преломяването на хляба 2-н Дънов между другото каза:

Аз Съм, Който Съм ви водил в миналото. Аз Съм същият, Който ще ви води и в бъдещето. Уповавайте се на Мене и ще проверите Моята вяност. Няма да се лишите от Моите благословения - ще ви упътвам и ще ви ръководя, ще ви благославям, ще ви уча във всичкото време на Живота. Бъдете носители на Светлината и с живота си, и с делата си, щото като ви видят хората, да прославят Неговото Име. Бъдете благословени от Отца Моего! Този хляб е символ на Моята Любов. Така искам и вие да пребъдете във вашия живот за вашите братя.

А като взе чашата, каза:

Тази е чашата на Спасението, Вечната Любов и Моя Дух, Който работи във вас, Който ви повдига, просвещава вашите умове и освещава вашите сърца. Пийте от нея и бъдете благословени.

Всички пиха по малко вино от голямата чаша. Най-подир пийна от виното и 2-н Дънов и каза:

Благословен Господ Бог сега и всякога и във век века!

Хлябът си подавахме един на друг, докато се изредихме, като при подаването си казвахме:

Това е Божествената Любов за вашето спасение.

Из протоколите от срещите на Веригата на Бялото Братство във Варна

На 2 и 3-ти септември се състоя традиционният братски събор в Димитровград. Срещата започва от събота около обяд, когато приятелите пристигат в дома на брат Панчо и сестра Стойка Папазови, който за следващите 24 часа всички ползват и чувстват като свой. Сестра Стойка, винаги спокойна, усмихната, любезна, е на услугите на всички. Как успява да се справя с всичко и да е навсякъде! Полека-лека гостите се събират: Някои си приказват, обменят опитности, радват се на срещата си, други се включват в домашната работа. Всичко е свободно и спокойно, никой не нарежда кой какво

да прави. Тук неизменно присъства и сестра Мария Петкова (кака Мария), отговорничка за казана, който се изпълня не само със сладка братска гозба, но и с нещо неповторимо магнетично, което тя дава от себе си с всеки черпак. Този път брат Панчо, инициаторът на тези срещи, имаше малко изпитание – беше вдигнал температурата, но не си позволи и за миг да отсъства. Показа, че когато човек има силно желание, преодолява пречките. („Духът е силен, плътта е немошна.“) Вечерта се състоя традиционният концерт в читалището, на който вратите са отворени за всички от града. Участваха: Светослав

Събор Димитровград Красив живот

Костов, Ани Каралашева, Йоана Стратева, които изпълниха музика от Учителя и избрани пиеси от други композитори. Сестра Росица прочете няколко свои стихотворения, а сестра Кичка от Любимец

Смолян изпълни няколко родопски песни и завърши концерта с кръшно хоро, в което се включи и публиката.

На сутринта всички бяхме на близкото хълмче в ранни зори. Нарядът

изпя много вдъхновено три песни от Марин Камбуров, като увлече и залата, която й пригласяше. Младият брат Тодор от

включваше: молитви, песни, Паневритмия, беседа. След това брат Димо поднесе интересна лекция по френология и правихме

заедно упражнения от Учителя за развиване на най-важните мозъчни центрове. Брат Ганчо от село Кирилово предложи интересна дискусия за мисълта, в която се включиха всички. След сладкото похапване на поляната, под благодатните лъчи на есенното Слънце и приятната и хармонична братска атмосфера не ни се искаше да си тръгваме. Спомних си един характерен израз на сестра Геновева от Варна, с който тя често изразяваше вътрешната благодарност на душите ни, за прекрасния живот на който Учителя ни е призовал – „Красив живот!“

Йоана Стратева

„По-красив живот от този, който имате, никъде не може да намерите. За нищо на света не сменяйте положението си с това и на най-щастливия човек. Вие сте богати и щастливи. Имате възможност да вършите волята Божия тайно в душата си поне в малък размер. Давайте цена на малките неща. Всички хора, с които се срещате са еднакво важни и ценни. Всички души са свързани в едно неразривно цяло.“

**Из томчето
„Събуди се“ О.О.К
1932 г.**

Филип Филипов

Светът е такъв, какъвто ние го направим

Някъде, на брега на океана, един възрастен човек правеше своята обичайна разходка по плажа на залез Слънце. До неотдавна бе бушувала буря и сега мъжът с удоволствие вдишваше све-

една морска звезда от пясък, хвърли я в океана и каза:
- Ами аз току-що промених нещата за тази морска звезда!

Сигурно знаеш, че смеят се. Винаги. Или почти.

Великият Виктор Юго, който е увековечил една велика революция в романа "Клетниците" - е казал: "Смехът е Слънцето, което пропъжда зимата от лицето на човека."

Още по времето, което днес наричаме древност, тъжният и поетичен Еврипид е казал: "Любовта е всичко, което имаме - единственият начин да си помогнем един на друг."

А най-прокутият съвременен философ Мечо Пух е изразил разбирането си за обичта така: "Ако ти живееш сто години, аз искам да живея сто години без един ден, така че никога да не живея без теб."

Какво е щастието - ще попитате? Юго има мнение и по този въпрос: "Най-голямото щастие е да бъдеш обичан заради това, което си или точно, да си обичан въпреки това, което си." Английският му колега Самюел Коулридж е малко по-конкретен: "Щастието в живота е съставено от онези малки забравени неща - очарованието на една целувка или една усмивка, един мил поглед, един сърдечен комплимент."

Ама каквото и да е то, спо-

ред Расин: "Щастието е направено, за да бъде споделяно". Защо трябва да споделяш щастието си? Ами защото човек е само част от себе си. Останалата част са неговите приятели. Ако не споделиш щастието си с тях, то няма да бъде пълно. И тук идва въпросът, който все си задаваме: Как да разпознаем истинските приятели? Ето един признак: "Всеки слуша това, което казваш. Приятелите чуват това, което казваш. Най-добрите приятели чуват това, което не казваш."

И още един: "Казват още, че истинското приятелство идва, когато мълчанието между двама души е приятно." А ето едно на Албер Камю: "Не върви пред мен, може да не те последвам. Не върви зад мен, може да не те водя. Върви до мен и ми бъди приятел!"

Замислял ли си се кои са хората, притежаващи силата да променят света? Не изброявай имената на велики императори и пълководци - те могат да променят само границите на държавите, собствените на големите пари и да намаляват броя на населението в собствените си държави. Но не притежават силата, която променя живота на хората, като ги кара да се чувстват щастливи и обичани. Притежава я един малък, смешен и тъжен човек с типични мустачки, патешка походка и топло сърце. Позна - това е Чарли Чаплин, един от хората, които наистина са направили света по-добър и който е възкликнал: "На най-важните житейски кръстопътища няма никакви пътни знаци!" Така е. Знаци няма. Но затова пък имаме по един компас, който тупти в гърдите ни.

Интернет

Един морал важи за цялата земя

АЛБЕРТ ШВАЙЦЕР (Albert Schweitzer, 1875-1965) - германски лекар, философ, теолог, музиковед и общественик. Основава със собствени средства и ръководи болница за тропически болести в Ламбарене, Габон. Получава Нобелова награда за мир през 1952 г. Вероятно през последните 10 години от живота си не е бил вегетарианец (вижте книгата "Знаменити вегетарианци" на Рин Бери). Но преди това е бил вегетарианец и е имал честта през този свой по-добър период да изкаже следните мисли:

"Разумният човек трябва да застане срещу

всички жестоки обичаи, независимо колко дълбоко вкоренени в традицията и доколко заобиколен от ореол са те. Когато имаме избор, трябва да избягваме да причиняваме страдания и болка в живота на друго, дори и най-низше същество. Ако не правим това, си навличаме вина, която нищо не оправдава."

"Това е съдбата на всяка истина - да бъде обект на присмех, когато за пръв път е изказана. Някога се е смятало за смешно да се предположи, че чернокожите са наистина човешки същества и че би трябвало да се третират като таки-

ва. Това, което някога е било смешно, сега е неопровержима истина. Днес се смята за преувеличение да се прокламира постоянно уважение към всяка форма на живот като сериозно изискване на рационалната етика. Но идва времето, когато хората ще бъдат удивени, че човешката раса е съществувала толкова дълго преди да осъзнае, че неразумното посягане на живота е несъвместимо с истинския морал. Моралът в своята абсолютна форма обхваща отговорността към всичко живо."

От vegetarianstvoto.hit.bg

РУЛО ОТ ОВЕСЕНИ ЯДКИ

Продукти: 500 гр овесени ядки, 1-2 яйца (или 2 с. л. соево брашно + 2 с. л. вода), малко брашно, 3-4 глави лук, 1 ч. л. сол, 1/2 ч. л. сода бикарбонат, плънка от задушени зеленчуци (моркови, тиквички, грах и т. н. по желание), подправки.

Овесените ядки се заливат с гореща вода (да ги залее 1 см отгоре). Оставят се да престоят около 30 мин. и след това към тях се прибавят яйцата, ситно нарязаният лук, содата, солта и брашно колкото да се посъгъсти тестото. Сместа се разстила

на фолио във форма на правоъгълник, върху който се поставя плънката и се навива руло. Намазва се с олио и се пече в умерено силна фурна. (Ако ви е трудно да

направите рулото, можете да го завиете и изпечете във фолиото намазано с олио.) Готовото руло се поднася нарязано на филийки със салата.

от стр. 3

Всички хора присъстват в чувствата на всеки човек по Земята. Всеки един човек на Земята присъства в чувствата на другия. Но не по начин, по който можем да си обясним. Защото, ако си го обясним, първо ще го вкараме във "форма" и след това ще го "запечатме в клетка", а това не е истината или любовта. Истината е там, където няма граници. Граници има там, където има форма. Следователно Господ няма граници и форма. Той не може да бъде разбран, но стремим се да Го разберем ни дава посоката и силата. Защо искаме да Го разберем? За да станем като Него, разбира се. Но ние ще го разберем само в безкрайността. Защо ни е нужно да разберем Господ? Защото ние сме в него и така с нещо външно, представено в граници и форма се опитваме да разгадаем нашата загадка - "Какво съм аз"? Може би най-страшният въпрос на Земята е точно този. Бягайки от него, не помагаме с нищо за оправянето му. Страхът е създаден формите, за да има илюзията, че нещо те предпазва. От какво...? От неща, които са забранени и непонятни, неща, които всеки сам усеща в

себе си! Достигнахме до едно противоречие, което ще се решава до края на "формените" ни дни на Земята. Единственото нещо, което кара хората да бъдат щастливи (във всеки смисъл на тая дума) на Земята, е те да се опитват да се разберат. Да се видят и почувстват, и да повярват в себе си.

Празникът е почивка от напрегнатата работа. Всеки се отпуска и иска да си почине доволно и оправдано, защото заслужава. Заслужава да си почине и затова празнува решението си, което е взето. Доволен от мъдростта си, всеки си пожелава само хубави неща. Пожеланията са хубави и за другите, защото сега се забравя за напрегнатите дни и предстоящите проблеми. Не се мисли. Оставя се няколко дена на почивка, която "той" заслужава. Празникът е свързан винаги с някакво знаменито събитие, което изгражда човека по някакъв начин. Вместо да се спомогне за това изграждане, той се е превърнал, малко или много, в някакъв канон. Изпълняват се ритуали без смисъл и съдържание, механично, за оп-

равдание на заслужената почивка. Друг е направил нещо велико, за което ние трябва да спрем работата си и да го уважим. Но как? Като ядем и пием, събираме се със семействата си и си говорим хубави думички. Отслужват се някакви литургии или се правят сборки с някаква цел, кой знае каква. Все пак човекът, който е заслужил нашето уважение, се е трудил, за да разбере себе си. Създавал е и е творил нещо, с което е искал да спомогне за разбирането на света. Опитвал се е да разбере кое е всъщност. Не е ли това и неговото послание?

"Бъдете здрави и щастливи" - Кой може да каже тези думи? Човекът, който е светец... или светецът, който е човек? Може би аз на себе си? Казваш ли тези думи, искаш да покажеш своето благородство пред всички. Да покажеш своята "безкрайна добрина", все едно имаш силата да го направиш за всички, след като ти самият едвам крепиш щастието си. Пожелава се нещо, което нямам. Ако имам домати, ще пожелаая краставица,

за да си направя салата. Ако имам салата, ще пожелаая хляб и вино и т.н. Желанието или пожеланието е за нещо, което човек няма или не контролира. Как може човек да не контролира здравето и щастието си. Той все едно не може да контролира краката си къде да стъпи и пада на всяка крачка, поради неравностите? Може би щастието е заклеямено, което трябва "да бъде" такова, каквото е регламентирано. Ако излиза от границите на клетката, то вече не е щастие, а някакво срамно състояние. Здраве, всеки иска да е здрав, но запитва ли се какво прави по въпроса? Какво е нужно за неговото тяло? Забравих, сега е празник и всичко е позволено! - Хармония. Колкото и да пожелавах хармония за някой или да се молих за него, ако той не я пожелае, каузата ти е напразна. За какво празнуваме всъщност?

Явно нещата не седят по начина, по който са подредени някога и с всеки изминал ден този канон се разбива, било по груб и варварски метод или подсъзнателно, чрез изместване, "бавно, но

славно". Няма смисъл да си затваряме "очите" и да казваме: "Има време, сега ще си почина". По добре да отдадеш вниманието на себе си, отколкото да се правят странни общоприети "ритуали". Съзнателното и отговорно действие представлява смисъл в живота. Просто от задължение или защото така се прави - е губене на време и ресурси. Никой не се замисля и не смее, защото ще изглежда странен и отхвърлен, като че ли сега е много добре приет, щастлив и здрав. Пожелава нещо на другия, което сам мечтае да има, и се предполага, че съседът ще е доволен от този велик жест на благородство, изпълнен с тъга и непостижими размери.

Лично аз бих бил доволен от това пред мен да застане човек, който иска да промени своето съществуване и не се заблуждава от границите около него. Да застане такъв, какъвто е и без да се преструва или от добри обноси, да каже това, което чувства.

Човек може да бъде напълно щастлив само тогава, когато и около него хората носят този дух

на щастие. Един човек, който ми говори за истината, а в следващия момент усетя, че го е страх, не ми помага, въпреки думите му да са истински и силни. Майка ми, която всеки ден се "грижи" да имам сготвена храна и ме пита как съм, не ме кара да се чувствам по-добре, защото виждам нейното страдание.

Само частицата от това, което човек може да вложи във формата, която ще съгради, дава смисъл на всичко. Ясно е, че никой нищо не знае, но всеки има опит, който е ценен за другите и е различен от техния. Нещата, които са преживени вътрешно, работено е разумно за тях - това е силата на хората да предават "познанието" си един на друг. То може да бъде усетено, разбрано и да спомогне за здравето и щастието на всеки човек по Земята.

Много е лесно да пожелаеш на другите хубавото, което ти искаш, но отговорно е да се вземеш в ръце и да го направиш реалност!

ПОЖЕЛАНИЕ ЗА МЕН:

Искам да разбера щастието, за да спомогна за неговото проявление!

Божидар Симов

Пожелания

**Ива Янчева,
Перник**

Отново е месец август и в сърцата на всички ни пулсира: Рила, Рила, Рила.

Доста преди това в разговорите ни започват все по-често да се споменават незабравими преживявания от минали години и да се усеща радостта от предстоящата лятна Духовна школа. С наближаване на деня, в който ще се отправим към свещената за всички ни планина, възлението нараства неописуемо. Усещането е за „отиване у дома“; и сякаш вече го-

Рила пее

дината започваме да броим от Рила - до Рила.

След пристигането до хижа Пионерска всеки един поема нагоре с благодарност, радост и надежда. И с всяка крачка, която ни приближава до лагера, се приближаваме в сърцата си един към друг. Отново и отново преживяваме всеки поздрав: „Добре дошли!“ и душите ни не спират да се усмихват...

А „Рила пее, вятър духа, Рила пее“ – както написа Тодор Янкулов и песента му звучи тихо, тихо някъде в съзнанието ми и ме кара да се трог-

вам от всичко и от всички. Благодарна съм – за всичко и на всички... И с всеки изгрев, когато Слънцето събужда деня, изгрява и моето Слънце и се моля на Бога така, както ни учи Учителя: да имаме светъл ум и чисто сърце, душа обширна като Вселената, дух мощен като Бога и едно с Бога! Защото, когато Небето пожелае да ти даде нещо, никога не пожелавай временни неща – не се искат временни, преходни неща. За да може да расте и да се развива правилно, душата има нужда от вътрешна ду-

ховна храна, която й се дава само чрез молитвата. Благородството на човешката душа зависи от неговите мисли за Бога. Никога не забравяй, казва Учителя, докато си в ръцете на Бога и пред Негово лице, при каквито и трудни положения, тежки състояния, да се намиращ в живота си и в най-отчаяни моменти да си, няма безизходен път. При всички условия на

живота, помни – всякога се моли, мисли, работи. Навсякъде ще намериш

изходен път и отворена врата.

И тази година събирахме дърва за кухнята, но събирахме и топлина в сърцата си, почиствахме езерата, но почиствахме и душите си и се подготвяхме с всяко едно дело и мисъл за 19 август – празника на Новата Божествена година, на новото начало, на новия човек.

С първите стъпки на празничната Паневритмия, когато зазвучава ангелския хор и на Небето, и на Земята, душата полита в други измерения и само сълзи на радост свидетелстват, че ние сме тук и сега. Накъдето и да погледнеш – една мощна бяла вълна, един силен и светъл импулс за Новораждане се препраща през времето и пространството към Вечния извор на живота – към Бога. И Паневритмията от свещен танц на Живота се превръща в свещен танц на Добротворството, и всички ние ставаме по-светли и подобри.

И имаме пред нас още една година да мислим, да работим и да се молим.

Братя и сестри,

Екипът на вестник „Братски живот“, заедно с вашата помощ, при желание и възможност, може да издаде съвместно с издателство Бяло Братство Протоколите на Верибата от 1903 до 1915 година. За целта са необходими около 6000 лева за печат на тираж от 1000 бройки. Книгата е с луксозна корица, с цветно приложение, около 570 страници. По този повод ви предлагаме да приложим едно от упражненията, които Учителя е дал.

Един лев

Упражнение дадено от Учителя през 1935 г. в беседата на ООК "Единият лев"

Виждам, че всинца сте станали много скържави. Забелязвам у всинца ви една вътрешна, духовна скържавост. И тя вече се отразява, ставате и външно скържави.

Някои в началото бяха по-щедри, а сега са започнали да стават скържави.

Някои искаха светии да стават, а сега виждам - напуснали са светийството, оставили са го за друг живот. Не, не, с малко започвайте, но всеки ден да има микроскопично подобрение в хода на вашия живот.

Например всеки казва: "Това е братство - трябва да ни помогне!"

Това е една скържава идея. Всеки има желание да му се помогне. Вие сте на крив път. Ето какво трябва да имате в ума си, ако искате да ви върви: В Божествения свят, в света на светлината има едно практическо правило - и в менталното поле, и в астралното поле, и във физическия свят - законът е същият.

Колкото въздух приемаш в дробовете си, толкова и ще изпуснеш навън. След това, ако си умен човек, с този въздух ще дадеш и нещо от себе си навън. Много малко от въздуха ще ползваш. Но ти си скържав, пазиш се и се страхуваш. Защо? В следващия момент пак ще получиш въздух. И светлината, която си приел, ще я върнеш назад, защото това, което виждате, е резултат на онова, което сте приели. И в материалния свят е така: ако от това, което си взел, нищо не дадеш, ти си на крив път и не можеш да имаш успех. Направете един опит: Всеки ден отделяйте по един лев, като ученици. Ако го искате. Един лев на ден. Турете го настрана, за да се изпълни Божественият закон. Ще казвате: "Както аз турям един лев в касата, така и всички хора по Земята да турят по един лев!" Вторият ден - пак така. По този начин вие пускате вашата мисъл да работи по целия свят - да се махне тази скържавост! Ще кажете: "С един лев какво ще стане?" С един лев ще стане това, което ще стане с кибритената клечка.

Ти може да запалиш огъня на всички хора по целия свят.

Учителя

Случи се на Рила

- От 21 до 31 Юли 2006 г. работната група подготви условията за Лятната духовна школа;

- построяване на съществуващи и нови тоалетни, подготовка и лакиране на дървената част в кухнята и масите около кухнята, заедно с пейките към тях;

- рекултивация на старите пътеки и направа на нови участъци;

- хармонията и добрите условия бяха неизменна част от всекидневното на работната група;

- започването на лагера на 1 август даде начало на много рецитали, концерти, дискусии, братско общуване.

Стана традиция на 17-ти август да се почистват 7-те езера, както и Чистотата, и Съзерцанието. С почистването им всички заедно в един и същи час четем Лъчите от Завета. Ето как протече прочитането им тази година:

Махарази – зелените лъчи; Елбур – червените лъчи; Балдер-Дару – оранжевите лъчи; Близнаците – жълтите лъчи; Махабур – виолетовите лъчи; Сърцето – розовите лъчи; Шем-ха – сините лъчи; Чистотата – диамантените лъчи; Съзерцанието – аметистовите лъчи.

На 16-ти август се проведе Общо събрание, на което бяха обсъдени събитията от началото на годината, както и предложения за новата интернет страница на Братството.

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Набор и коректор: Християна ЙОРДАНОВА
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

За контакти: 066/854298, 0888228720;
5300, Габрово, ул. „Проклада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
цена: 0,40 лв.

**ИЗЛОЖБАТА НА ДЕЦАТА ОТ ЛАГЕРА ЗАРАДВА ВСИЧКИ НИ
С ПЪСТРОТА И ВЪЛШЕБСТВОТО НА БАГРИТЕ.**